

Arrest

nr. 228 255 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Guineese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de X. U bent geboren in het jaar 1987 in X, aan de grens met Guinee. U wordt kort na uw geboorte door uw vader naar het dorp X, gebracht, waar u opgroeit.

Op 13 à 14-jarige leeftijd huwt u met H. C.. Jullie krijgen 2 kinderen. Uw echtgenoot werkt als mecanicien, terwijl u zelf het huishouden doet en af en toe als naaister werkt. Uw echtgenoot overlijdt door een ziekte in februari 2016.

Na het overlijden van uw echtgenoot, worden uw kinderen door O., een broer van H., aangevallen en uitgescholden voor bastaardkinderen, aangezien hun vader zijn eigen moeder niet kende. U spreekt de notabelen van het dorp aan om u te helpen, maar zij kunnen u niet helpen. U besluit uw kinderen naar uw moeder in Senegal te sturen. Dit lukt twee maanden na het overlijden van uw echtgenoot.

Vier maanden na het overlijden van uw echtgenoot, op de laatste dag van de rouwperiode, wordt u verteld dat u met O. dient te huwen. U wordt door zowel O. als de rest van uw schoonfamilie onder druk gezet om te huwen. O. dreigt u te doden als u niet met hem trouwt of als u naar uw eigen familie vlucht. U besluit onmiddellijk het land te verlaten. U verneemt later dat O. uw familie opgezocht heeft. Hierdoor weet O. eveneens dat uw vriendin A. u geholpen heeft door contact te leggen met uw moeder. A. krijgt hierdoor problemen met haar eigen echtgenoot.

U verlaat Guinee tijdens de ramadanmaand in het jaar 2016. U reist via Mali, Libië en Italië naar België, waar u op 13 januari 2017 een verzoek tot internationale bescherming indient.

In België ontdekt u dat u seropositief bent. U vreest omwille van uw ziekte niet geaccepteerd te worden in de Guineese samenleving.

In België ontmoet u O. D.. U begint een relatie met O. en jullie krijgen samen een zoon. U vreest dat uw zoon niet aanvaard zal worden in Guinee omdat hij geboren is buiten het huwelijk.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: diverse medische attesten m.b.t. uw seropositiviteit, medisch attest m.b.t. genitale verminking, attest betreffende de geboorte van uw zoon, lidkaart GAMS, zwangerschapsboekje, bewijs van aanmelding van uw zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

U verklaart Guinee verlaten te hebben omdat u gedwongen werd te huwen met O., de halfbroer van uw overleden echtgenoot (notities CGVS 1, p. 4 + p. 22).

Er wordt opgemerkt dat u uw huwelijk met uw eerste echtgenoot echter niet aannemelijk maakt zoals u dit schetst voor het CGVS. Immers, voor het CGVS verklaart u dat uw eerste echtgenoot Hassana C. heet, en dat jullie gezamenlijke kinderen S. en L. C. heten, zoals hun vader (notities CGVS 1, p. 12-13, 19), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaart dat uw eerste echtgenoot de naam A. D. droeg, en uw kinderen D. L. en D. S. zijn (Verklaring DVZ, vraag 15, 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen aangaande uw eerste echtgenoot, verklaart u dat ze zich (bij de DVZ) vergist hebben, maar blijft u erbij dat u de naam H. C. genoemd heeft (notities CGVS 2, p. 30). Het is echter allerm minst aannemelijk dat men op DVZ een totaal andere naam zou begrepen hebben en zich in die mate zou 'vergist' hebben. U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw eerste echtgenoot, waardoor u uw huwelijk met deze man niet aannemelijk maakt. Het betreft hier immers de namen van de drie personen, uw overleden echtgenoot en uw kinderen, die een belangrijke, essentiële rol spelen in uw beweerde problemen in Guinée.

U slaagt er echter zelfs niet in eenduidige verklaringen af te leggen over hun namen.

*Evenmin slaagt u erin eenduidig te zijn over de naam van uw huidige partner. Immers, gevraagd naar de naam van uw huidige vriend – en vader van uw kind – verklaart u dat hij **M. D.** heet (notities CGVS 2, p. 28). Gevraagd of hij nog een andere naam heeft, verklaart u echter dat u zich vergist heeft en dat hij **O. D.** heet. Gevraagd hoe het komt dat u zich daarin vergist, antwoordt u kortweg dat u zich vergist heeft. Opgemerkt dat het de naam van uw vriend is en dat u zich daar toch niet in vergist, verklaart u nogmaals dat u zich vergist heeft, want u heeft een bewustzijnsprobleem. Het is echter allerm minst aannemelijk dat u zich eerst zou vergissen m.b.t. de naam van uw (overleden) echtgenoot en daarna nog eens van uw huidige vriend – en beweerde vader van uw zoon (notities CGVS 1, p. 2 + p. 20). **U maakt uw situatie van weduwe en moeder van een buitenechtelijk kind niet aannemelijk.** Het is daarenboven niet ernstig om een dergelijke vergissing te wijten aan een bewustzijnsprobleem' (notities CGVS 2, p. 28), te meer daar u, noch uw raadsheer (notities CGVS 1, p. 24 + notities CGVS 2, p. 24), voor de DVZ (Verklaring DVZ, vraag 32), noch voor het CGVS enige psychologische problemen aanhalen.*

Er zijn trouwens nog meer elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw situatie als weduwe en moeder van een buitenechtelijk kind, verder fundamenteel aantasten.

*Zo verklaart u voor de DVZ dat u de leeftijd of geboortedatum van uw echtgenoot niet kent, terwijl u voor het CGVS verklaart dat hij bij zijn overlijden ongeveer 43 jaar was (notities CGVS 1, p. 14). Voor de DVZ verklaart u eveneens dat uw echtgenoot in **Mali Ynbérén** (Mali Yimbering) geboren was (Verklaring DVZ, vraag 15), het dorp waar u zelf sinds uw geboorte woonde (Verklaring DVZ, vraag 10). Voor het CGVS verklaart u echter dat hij in **een bos in het zuiden van Guinee** geboren is (notities CGVS 1, p. 14), maar dat u **niet weet in welk deel van Guinee** (notities CGVS 2, p.14).*

Verder blijkt u weinig doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de ziekte en het overlijden van uw echtgenoot. Gevraagd hoe uw echtgenoot overleden is, verklaart u dat hij ziek werd en dat het alles bij elkaar een week geduurd heeft (notities CGVS 2, p. 15). Gevraagd wat hij dan had, kan u niet zeggen welke ziekte hij had. Gevraagd welke symptomen hij had, verklaart u "Ik kan zeggen, toen hij terugkwam, voelde hij zich niet goed." Aan de hand van enkele voorbeelden gevraagd wat hij dan had, verklaart u "Hij heeft mij **alleen gezegd dat hij ziek was**, dat hij zich niet goed voelde." Gevraagd wat u die week zelf gezien heeft, verklaart u niet te kunnen zeggen welke ziekte hij had, omdat hij u niet was komen zeggen wat hij had. Pas wanneer gevraagd wordt of u hem die week gezien heeft, verklaart u dat hij u gezegd heeft dat hij **overal pijn** had. Gevraagd om het verloop van zijn ziekte te beschrijven, verklaart u dat hij u **vaak zei dat hij overal pijn had. Gevraagd om de week voorgaand aan zijn overlijden te beschrijven, gaat u meteen over naar het moment van zijn overlijden.** Uw verklaringen omtrent de ziekte en het overlijden van uw echtgenoot, de man met wie u een goede relatie zou hebben gehad en die goed voor u zorgde, komen allerm inst doorleefd over. Hierdoor maakt u het overlijden van uw echtgenoot in de door u geschetste omstandigheden niet aannemelijk. **U legt eveneens tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de relatie met uw schoonfamilie.**

*In dit verband kunnen vooreerst uw opmerkelijke verklaringen vermeld worden aan het begin van het eerste onderhoud bij het CGVS. U verklaarde er uitdrukkelijk dat de familie van uw (overleden) echtgenoot u na zijn overlijden **aan de deur wilde zetten, ze u en uw kinderen op straat wilden zetten** (notities CGVS 1, p. 3).*

*Ook later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat uw schoonfamilie u had gezegd **dat u 'daar niet kon blijven wonen'** (notities CGVS 1, p.10) terwijl u verder tijdens uw opeenvolgende onderhouds beweerde dat uw schoonbroer u, na het overlijden van zijn oudere broer **als zijn echtgenote wou** – zoals de traditie van het 'leviraat' bepaalt. Dat uw schoonbroer wel u in zijn gezin wou opnemen, maar niet uw kinderen, is – gezien de traditie van het leviraat – trouwens niet aannemelijk. Zoals ook blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw dossier, is het leviraat onder andere gelinkt aan de opvoeding en de sociale integratie van de kinderen (van de overledene) en dient de broer van de overledene zowel de weduwe als haar kinderen als de zijne te beschouwen. Ook dat uw kinderen als bastaarden beschouwd werden, is niet aannemelijk. Immers, zoals u verklaart, **was het uw man die niet wist wie zijn moeder was en dus de zogenaamde bastaard was.** Echter, hij werd opgenomen in de familie en zoals blijkt uit uw verklaringen woonde u met hem op het familie-erf en hadden jullie er bezittingen gekregen (notities CGVS 1, p. 3, 13, 14, 17).*

Uw man werd dus duidelijk als een volwaardig lid van de familie beschouwd, wat het niet aannemelijk maakt dat zijn kinderen plots wel als bastaarden zouden gezien worden.

*Bovendien verklaart u aanvankelijk voor het CGVS dat u en uw echtgenoot met uw schoonfamilie spraken (notities CGVS 1, p. 6), maar dat de dingen veranderden na het overlijden van uw man en dat **ze niet meer met u spraken**. U verklaart verder dat u een **normaal leven leidde toen uw man nog leefde** (notities CGVS 2, p. 13), en dat het pas sinds u hier kwam (in België) het alleen maar lijden is – doelend op de stressvolle situatie waarin u zich momenteel bevindt. Later tijdens het tweede onderhoud herhaalt u dat het **lijden voor u en uw kinderen pas begon na het overlijden** van uw echtgenoot (notities CGVS 2, p. 15). Nog later tijdens uw laatste onderhoud voor het CGVS, verklaart u echter dat ze ook al **tijdens het leven van uw man zeiden dat ze (uw kinderen) geen kinderen van hen (uw schoonfamilie) waren** (notities CGVS 2, p. 18). U verklaart verder dat **hij (O.) altijd gezegd heeft dat uw kinderen bastaardkinderen zijn**, waarna u aangeeft dat uw kinderen allemaal naar binnen kwamen als hun oom eraan kwam. Daarenboven verklaart u de ene maal dat uw **schoonfamilie niet meer met u sprak na het overlijden** van uw echtgenoot (notities CGVS 1, p. 6), terwijl u op een ander moment verklaart dat **I., de broer van O. - en halfbroer van uw beweerdelijk overleden echtgenoot -, u vertelde dat u met O. diende te trouwen** (notities CGVS 2, p. 17), wat toch ook duidt op een gesprek tussen u en leden van uw schoonfamilie. U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent de relatie tussen uw gezin en uw schoonfamilie zowel voor als na het beweerdelijke overlijden van uw eerste echtgenoot, waardoor u het niet aannemelijk maakt dat u een slechte relatie had met uw schoonfamilie.*

*Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de halfbroers van uw eerste echtgenoot. U verklaart immers dat u na jullie huwelijk op het perceel van de vader van uw echtgenoot woonde (notities CGVS 1, p. 17), net zoals O.. U verklaart verder “Ze hadden allemaal hun huis”, waarbij u spreekt over de verschillende broers van uw echtgenoot. Gevraagd naar de verschillende broers en zussen van uw echtgenoot, verklaart u dat de halfbroers van uw echtgenoot O., I. (I.), Y. (Y.) en I. heten (notities CGVS 1, p. 18). Gevraagd of uw echtgenoot **4 halfbroers** had, antwoordt u bevestigend. Eerder verklaarde u echter dat de oudste broer van de familie **T. A.** heet (notities CGVS 1, p. 13).*

*Tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS verklaart u dat de grote broer I. u gezegd heeft dat u met O. moest trouwen (notities CGVS 2, p. 17). Gevraagd of dat de oudste broer is, noemt u de verschillende broers van O. op, nl. I., Y., I. en A.. Uit uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS, blijkt dat uw eerste echtgenoot **5 halfbroers** had. U legt tegenstrijdige verklaringen af over de (half)broers van uw echtgenoot. Dit tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan, te meer daar A., als oudste, voor u een aanspreekpunt zou kunnen geweest zijn om uw rechten als vrouw binnen de familie te vrijwaren en uw kinderen – die al dan niet uitgemaakt werden voor bastaardkinderen (zie supra) – te beschermen.*

*Verder verklaart u tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS dat u de **notabelen** bent gaan zien om over de problemen met uw schoonfamilie raad te vragen (notities CGVS 1, p. 19). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u echter dat u alleen met twee oude vrouwen en met uw vriendin A. gesproken heeft over uw problemen, maar verklaart u **niet met notabelen** gesproken te hebben (notities CGVS 2, p. 19). U legt tegenstrijdige verklaringen af over met wie u gesproken heeft over de problemen met uw schoonfamilie.*

Daarenboven verwondert het dat u zich verspreekt en verklaart “het is daar dat mijn man mij verbrand heeft” (notities CGVS 2, p. 21), terwijl u eigenlijk bedoelt dat de jongere broer van uw man u verbrand heeft. Dit prangt des te meer aangezien u nergens voor de DVZ (Verklaring DVZ, vraag 15 + Verklaring CGVS, vragen 1-8), noch voor het CGVS (notities CGVS 1 + notities CGVS 2), verklaart dat er een huwelijksceremonie heeft plaatsgevonden waarbij u met deze broer huwde.

*U legt in dit verband een medisch attest (dd. 09/02/2017) voor waarbij de arts 6 littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u **verklaarde slagen (coups) te hebben gekregen**. De arts baseert zich hier dus duidelijk op uw verklaringen om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. **Het medisch attest vermeldt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen (wetenschappelijk) uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.***

Gelet op het voorgaande maakt u het opnieuw niet aannemelijk dat u gedwongen werd om met O., de halfbroer van uw beweerdelijk overleden echtgenoot, te huwen.

Verder maakt u het ook niet aannemelijk dat u anno 2019 nog gezocht wordt door uw schoonfamilie. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw schoonbroer O. naar het dorp van uw moeder (in Senegal) gegaan zou zijn om zich daar te informeren over uw aanwezigheid in dat dorp (notities CGVS 1, p. 7 + p. 16). Gevraagd wat uw moeder en uw zussen u vertellen wanneer u contact heeft met hen, **legt u geen verklaringen af over O. of andere leden van uw schoonfamilie die nogmaals in het dorp van uw moeder geweest zijn** (notities CGVS 1, p. 16 + notities CGVS 2, p. 10). Ook uw eigen kinderen vertelden u niets over de familie van hun – beweerdelijk - overleden vader (notities CGVS 1, p. 20), maar u vertelde dat ze u vragen naar uw gezondheid (notities CGVS 2, p. 10). U verklaart verder dat ze **u niet gezegd hebben dat hij (O.) teruggekeerd is** (notities CGVS 2, p. 20). Verder gevraagd of u nog iets gehoord heeft over uw schoonbroers, verklaart u **niets gehoord te hebben, want u heeft niemand om u nieuws te geven** (notities CGVS 1, p. 18). U heeft evenmin contacten met andere personen dan uw eigen familie in Guinee of Senegal (notities CGVS 1, p. 21 + notities CGVS 2, p. 9). **Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw schoonfamilie nog naar u op zoek is, terwijl u zelfs de dag voor het tweede onderhoud nog met uw zus gesproken heeft** (notities CGVS 2, p. 10).

Ook over hoe u in Guinée bent terechtgekomen, na geboren te zijn in Senegal waar uw ouders woonden en uw moeder nog woont, zijn uw verklaringen trouwens tegenstrijdig. Aanvankelijk verklaart u immers dat **uw vader u en uw jongere broer naar het dorp van zijn moeder gebracht heeft**, waar u door uw grootmoeder opgevoed werd (notities CGVS 1, p. 5). Later verklaart u echter dat u wel **een zus had in het dorp waar u opgroeide** (notities CGVS 2, p. 12), maar geen broer. Tijdens het tweede onderhoud verklaart u daarenboven dat uw **grootvader langs moederskant u in Casamance kwam ophalen, waarna jullie samen met uw moeder naar Guinee gegaan zijn** (notities CGVS 2, p. 4).

Ook uw verklaringen over uw Guineese documenten en uw contact met uw familie in Senegal laten te wensen over. Immers, gevraagd hoe oud u was toen uw echtgenoot voor u een identiteitskaart aanvraagde, verklaart u “als ik me niet vergis, hebben ze op die kaart **25 jaar** geschreven” (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 06/03/2019 (verder notities CGVS 2), p. 6). Aangezien u voor de DVZ (dd. 23/01/2017) verklaarde dat u 16 jaar geleden huwde (Verklaring DVZ, vraag 15), huwde u in het jaar 2001. Hoewel u verklaart zelf niet te weten wanneer u geboren bent of hoe oud u bent (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 31/01/2019 (verder notities CGVS 1), p. 4 + notities CGVS 2, p. 3), kan, gegeven uw verklaring dat u “misschien 13-14 jaar” was toen u trouwde (notities CGVS 1, p. 13), aangenomen worden dat u rond 1987 geboren bent, zoals ook blijkt uit uw verklaringen voor de DVZ (zie verklaring DVZ, vraag 4). Gevraagd of u 25 jaar was toen u de eerste keer een identiteitskaart kreeg, verklaart u “Dat was de eerste keer voor mij om een identiteitskaart te krijgen” (notities CGVS 2, p. 7). Afgaande op uw geboortjaar 1987, was u **25 jaar in 2012**. U verklaart verder dat uw echtgenoot uw identiteitskaart heeft laten aanmaken zodat u uw ouders kon bezoeken die aan de grens van Guinee (in Senegal) bleven (notities CGVS 1, p. 9-10), u geeft eveneens aan dat u de **identiteitskaart nodig had om uw moeder aan de grens te gaan bezoeken** (notities CGVS 1, p. 16), waarbij u later aan de grens soms iets moest betalen omdat uw kaart niet meer geldig was. Verder verklaart u echter voor het CGVS dat u uw **moeder al 8 jaar niet meer gezien** heeft (notities CGVS 1, p. 16 + notities CGVS 2, p. 4). Afgaande op uw verklaringen heeft u uw moeder **sinds het jaar 2011 niet meer gezien, het jaar voor uw echtgenoot nochtans uw eerste identiteitskaart liet aanmaken, net opdat u uw ouders zou kunnen bezoeken**. Uw verklaringen aangaande uw identiteitskaart en het gebruik van deze kaart om de grens over te steken om uw familie in Senegal te bezoeken, zijn dus niet coherent.

Gelet op het voorgaande biedt u geen duidelijk zicht op uw werkelijke achtergrond en uw reële situatie in uw land van herkomst. Uw verklaringen over de problemen die u zou gekend hebben in uw land van herkomst zijn allerm minst consistent. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen, noch aan uw beweerde profiel van alleenstaande weduwe met twee kinderen die zich in Senegal bevinden.

U uit voor het CGVS bovendien de vrees dat u uw zoon A. A.D. niet mee naar Guinee kan nemen omdat het niet getolereerd wordt dat u en de vader niet gehuwd zijn (notities CGVS 1, p. 23).

U maakt het echter niet aannemelijk dat uw zoon A. D. buiten een huwelijk geboren is, aangezien u de commissaris-generaal geen duidelijk en consistent zicht geeft op uw persoonlijke situatie.

Zoals eerder besproken zijn uw verklaringen over uw huwelijk met H. C., dan wel A. D. niet eenduidig, noch het overlijden van uw beweerde eerste echtgenoot (zie supra).

Daarenboven is het niet aannemelijk dat u zich zomaar zou vergissen in de naam van uw huidige partner en de vader van uw kind.

Het verwondert bovendien dat u helemaal geen idee heeft over de documenten die door de gemeente gevraagd worden aan uw partner opdat hij zijn zoon zou kunnen erkennen (notities CGVS 2, p. 29).

Verder is het niet aannemelijk dat u zich helemaal geen idee heeft gevormd van wat er met uw zoon zal gebeuren wanneer hij naar Guinee gaat. Gevraagd wat u denkt dat er met uw zontje zal gebeuren als hij terugkeert naar Guinee, verklaart u enkel dat u hem niet naar daar kan brengen (notities CGVS 2, p. 29). De vraag meermaals herhaald, verklaart u niet te kunnen zeggen wat er met hem daar kan gebeuren, maar kan u alleen zeggen dat u hem niet kan meenemen omdat jullie niet getrouwd zijn. Gevraagd waarom dat een probleem is, verklaart u dat ze over uw andere kinderen gezegd hebben dat ze bastaardkinderen zijn en dat ze dat ook over uw zoon zullen zeggen. Gevraagd wat er dan gebeurt met bastaardkinderen, herhaalt u wederom dat u niet met uw kind kan gaan, waarna u de vraag verder ontwijkt door te stellen dat de interviewer weet wat er met uw andere kinderen gebeurd is. Het gegeven dat u niet verder komt dan te stellen dat u uw zoon niet naar Guinee kan brengen omdat u niet getrouwd bent, tast de doorleefdheid van uw verklaringen nog verder aan, te meer daar uw andere kinderen reeds bastaardkinderen zouden genoemd zijn en problemen zouden gehad hebben met één van de halfbroers van uw beweerdelijk overleden echtgenoot (notities CGVS 1, p. 19). Er mag dus verwacht worden dat u beter zou kunnen toelichten hoe de situatie voor uw zoon zou zijn.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat een bastaardkind specifiek gevisieerd of gediscrimineerd wordt. Iedereen in het dorp, waaronder uw oom, wist immers dat uw echtgenoot geen moeder had (notities CGVS 2, p. 13), maar door zijn vader naar het dorp gebracht werd. U verklaart verder dat uw oom dat niet in beschouwing nam om u ten huwelijk weg te geven aan deze man. Gevraagd of dat voor hem geen probleem was, bevestigt u dat hij het niet als een probleem beschouwde. Verder blijkt ook niet uit beschikbare informatie dat kinderen die buiten het huwelijk geboren worden, sowieso gevisieerd of gediscrimineerd worden (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

U legt in kader van de huidige procedure diverse documenten neer m.b.t. de geboorte van uw zoon, zoals een attest voor het bekomen van een geboortepremie, een geboorteakte, een brief i.v.m. vaccinatie tegen kinderverlamming en een zwangerschapsboekje. U legt eveneens documenten neer die opgesteld werden door de DVZ, nl. het bewijs van aanmelding en de fiche screening instroom, bij de aangifte van uw zoon in het kader van uw huidig verzoek tot internationale bescherming. Deze documenten kunnen het voorgaande niet wijzigen, aangezien ze geen betrekking hebben op de door u aangehaalde mogelijke problemen in Guinee.

Gelet op het voorgaande maakt u het niet aannemelijk dat uw zoon gevisieerd wordt in jullie land van herkomst.

Ten slotte verklaart u eveneens sociale uitsluiting te vrezen omdat u hiv-positief bent (notities CGVS 1, p. 22). U legt in dit verband diverse medische attesten (dd. 24/01/2017 + dd. 16/02/2017 + dd. 12/10/2017) neer, waaruit blijkt dat in januari 2017, meteen na uw aankomst in België, de hiv-diagnose gesteld werd.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vooroordelen en sociale uitsluiting omwille van uw hiv-positieve status, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen in dit verband geen concrete elementen bevatten die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan. Om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten dermate systematisch en ingrijpend te zijn, dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Uw verklaringen in dat verband zijn echter te algemeen en te vaag om een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' in uw hoofde te kunnen vaststellen. Gevraagd of u over uw ziekte met uw familie praat, verklaart u het zelfs niet aan uw moeder te zeggen (notities CGVS 2, p. 10). Gevraagd over welke behandeling of welke ziekte u dan praat met uw familie, verklaart u te zeggen dat u ziek was en behandeld wordt, maar dat u niet zegt over welke ziekte het gaat.

Gevraagd of ze u vragen stellen over uw ziekte, verklaart u dat ze het niet gaan vragen, en dat als ze het vragen, u het ook niet gaat zeggen. Later tijdens datzelfde onderhoud verklaart u het enkel aan de dokter in het ziekenhuis, een huisgenote en uw huidige vriend gezegd te hebben (notities CGVS 2, p. 23-24). **Gevraagd of u mensen in Afrika verteld heeft over uw ziekte, verklaart u "Neen, behalve hem (uw vriend) en de oude Senegalees (de tolk in het ziekenhuis), niemand anders" (notities CGVS 2, p. 25). Ter bevestiging gevraagd of dat de enige Afrikanen zijn die het weten, antwoordt u bevestigend.** Gevraagd of u aan iemand in Guinee zou vertellen dat u hiv-positief bent, verklaart u dat niet te kunnen (notities CGVS 2, p. 26). **Gevraagd waarom u dat niet kan doen, verklaart u dat u schaamte zou hebben.** Gevraagd waarom u zich daarvoor schaamt, verklaart u dat het een schaamte (schande) is om te zeggen dat je aids gaat krijgen. Nogmaals gevraagd waarom het een schaamte (schande) is, verklaart u dat het een vuile ziekte is. Opgemerkt dat een ziekte toch een ziekte is, verklaart u dat het een gevaarlijke ziekte is. Gevraagd waarom het een gevaarlijke ziekte is, verklaart u zelf te weten dat het gevaarlijk is. De vraag herhaald, verklaart u dat zowel moslims als christenen die ziekte niet aanvaarden. Gevraagd waarom ze dat niet aanvaarden, verklaart u **"Bij ons, niemand wil contact hebben met iemand die aids zal krijgen. Zelfs op straat, als iemand zegt dat hij aids heeft, dan laten ze hem met rust."** Tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS legt u gelijkaardige verklaringen af, nl. dat mensen zich van u zullen verwijderen (notities CGVS 1, p. 22-23). Gevraagd wat er bv. in Conakry zal gebeuren als u aan niemand zegt dat u ziek bent (notities CGVS 2, p. 26-27), verklaart u dat het geen geheim is en dat men die ziekte alleen kan verbergen op voorwaarde dat er iemand is om u te helpen zodat u behandeld kan worden en u medicatie kan nemen. Opgemerkt dat u er toch voor kan zorgen dat u zelf elke dag uw medicatie neemt, verklaart u niet te kunnen terugkeren naar Guinee en dat u naar hier gekomen bent om hulp te zoeken. Gevraagd wat er zal gebeuren als u uw medicatie goed inneemt, **verklaart u daar niet veilig te zijn, omdat u daar geen medicijnen kan hebben.** Gevraagd waarom u daar geen medicijnen kan hebben, herhaalt u slechts het voorgaande. Nogmaals naar de reden gevraagd, verklaart u "Daar kan ik geen medicijnen hebben. Hier geven ze me die. Ze behandelen me. Behalve dat ben ik naar u gekomen om hulp te vragen." Nogmaals gevraagd om welke reden u in Guinee geen medicatie kan krijgen, verklaart u daar niemand te hebben om u te helpen om aan die medicijnen te komen. Gevraagd of er nog een andere reden voor is, verklaart u **in Conakry niet aan medicatie te geraken omdat u daar niemand van uw familie heeft die u daarmee zou kunnen helpen.** Echter, eerder gevraagd of u zich elders in Guinee, zoals bv. Conakry, kan gaan wonen, verklaart u dat niet te kunnen (notities CGVS 2, p. 11-12), maar spreekt u enkel en alleen over uw schoonfamilie die u daar zal weten te vinden. U verklaart verder dat u in Guinee niemand gezien heeft die deze ziekte heeft (notities CGVS 2, p. 27-28). Gevraagd wat u hoorde zeggen over mensen met hiv, verklaart u enkel gehoord te hebben dat aids bestond, maar dat u daar niets van gezien heeft. Ter bevestiging gevraagd of **u in Guinee niemand kent die dat heeft**, bevestigt u dat. Nogmaals gevraagd wat u hoorde zeggen over hiv en aids, verklaarde u te horen dat aids gevaarlijk is en overal in de wereld is. Gevraagd wat de mensen nog zeggen over deze ziekte, verklaart u dat ze zeggen om voorzorgen te nemen. Gevraagd of er in Guinee campagnes zijn om mensen meer bewust te maken en om de stigmatisering te verminderen, kan u niet zeggen dat het niet bestaat in Guinee, maar heeft u dat niet gezien want u bracht al uw tijd door in het dorp.

Gevraagd of u in Guinee hulp kan krijgen bij de behandeling of eventuele problemen die u daardoor kan krijgen, verklaart u die persoon niet te hebben. Gevraagd of u dat niet aan de overheid of een instelling kan vragen, verklaart u nooit te hebben horen praten dat iemand in Guinee zal helpen. Eerder tijdens hetzelfde onderhoud gevraagd of u informatie gezocht heeft over mensen met hiv in Guinee (notities CGVS 2, p. 25-26), verklaart u dat niet gezocht te hebben. Gevraagd waarom u geen informatie vraagt, verklaart u dat het niet gemakkelijk is.

Gevraagd waarom u daar geen informatie over opzoekt, aangezien dat toch gemakkelijk kan via het internet, verklaart u via het internet niets te kunnen opzoeken. De informatie die u verkrijgt omtrent uw ziekte, blijkt u enkel via uw dokter en gynaecoloog te verkrijgen (notities CGVS 2, p. 24), maar uit uw verklaringen blijkt niet dat u bv. via uw huidige vriend meer informatie tracht te bekomen over de situatie van hiv-patiënten in uw land van herkomst. Het verwondert dan ook dat u op geen enkele manier getracht heeft meer informatie te bekomen over de situatie van mensen met hiv in uw land van herkomst, u krijgt immers enkel informatie wanneer u naar televisie kijkt en ze praten over hiv.

De situatie van personen met hiv in Guinee is echter niet van die aard om te besluiten dat elke persoon met hiv/aids, louter omwille van zijn of haar medische situatie een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

Zulks moet steeds in concreto, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt daarenboven dat er reeds enige tijd op regelmatige basis **initiatieven genomen worden om zowel het stigma rond hiv en aids te verminderen en het medeleven en de steun voor seropositieve mensen te doen toenemen, alsook om zorgverlening aan patiënten te verzekeren** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Daarenboven blijkt niet uit de beschikbare informatie dat er gewelddadige acties ondernomen worden tegen personen met hiv of aids.

Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dermate geïsoleerd en systematisch gediscrimineerd te worden dat u hiervoor nood zou hebben aan internationale bescherming, te meer nu op verschillende niveaus in Guinee, zowel van overheidswege als door diverse (internationale) organisaties en instellingen, inspanningen worden geleverd voor de verbetering van de levensomstandigheden van personen met hiv/aids, m.b.t. zowel de gezondheidszorg als stigmatisering. U toont bijgevolg niet aan dat er in uw concreet geval sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden en dat de mogelijke discriminatie die u eventueel zou ondergaan in geval van terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw besmetting met het hiv-virus een vervolging inhoudt in de zin van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt trouwens nog meer tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af die uw algehele geloofwaardigheid verder aantasten.

U legt immers tegenstrijdige verklaringen af over uw vertrek uit Guinee. U verklaart voor het CGVS immers dat u Guinee verlaten heeft met voertuigen die hout gingen halen (notities CGVS 1, p. 9 + notities CGVS 2, p. 11), terwijl u voor de DVZ verklaart dat u Guinee verlaten heeft met het vliegtuig (Verklaring DVZ, vraag 37).

Voor de DVZ verklaart u verder dat uw reis via een **onbekende smokkelaar** geregeld werd en dat u **500.000 Sfa (CFA)** betaalde (Verklaring DVZ, vraag 36). Voor het CGVS verklaart u echter dat uw smokkelaar door iedereen **T.** genoemd werd (notities CGVS 1, p. 9-10) en dat u **8.000.000 Guineese Frank** aan hem gegeven heeft. Gevraagd of u hem het geld in Guineese Frank gegeven heeft zonder het om te wisselen, bevestigt u dat u hem het geld gegeven heeft zoals u het had zonder dat u het gewisseld heeft. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dat CFA – de munteenheid die u vermeldde tijdens uw onderhoud op de DVZ - niet in Guinee gebruikt wordt, maar wel in **bv. Senegal** (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

In het kader van de huidige asielprocedure, legt u een attest voor m.b.t. genitale verminking. Uit dit attest blijkt dat u **type 2** besneden werd. Gevraagd wat u wilt aantonen met dit attest, verklaart u dat ze het in het centrum gegeven hebben (notities CGVS 2, p. 30). Gevraagd waarom ze gezegd hebben dat u dat moest afgeven, verklaart u dat ze gevraagd hebben hoe ze dat gedaan hebben, dat u het uitgelegd heeft, waarna ze het u gegeven hebben. U verklaart dat u daarna ook de lidkaart van GAMS ontvangen heeft. **Er is geen reden om aan te nemen dat u opnieuw besneden zou worden.** Het betreffende attest en de lidkaart van GAMS kunnen het voorgaande dan ook niet wijzigen.

De door u neergelegde medische attesten, attesten betreffende de geboorte van uw zoontje en aangifte van uw zoon bij de DVZ en uw zwangerschapsboekje, werden hierboven reeds besproken.

Tenslotte wordt gewezen op het gegeven dat een medische problematiek op zich geen reden is tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om een verblijfsrecht o.b.v. deze medische problematiek in orde te brengen, dient u hiertoe de geëigende procedure te volgen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren op de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van het CGVS. Daar u geen opmerkingen heeft overgemaakt, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekschrift en stukken

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op een schending van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève, van artikelen 48, 48/2 tot en met 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Verzoekster beroept zich op de vervolgingen en vrees voor vervolgingen die zijn gebaseerd op verzoeksters behoren tot een bepaalde sociale groep, als Guineese en seropositieve vrouw.

Betreffende de praktijk van het gedwongen huwelijk en leviraat bij de Peul verwijst verzoekster naar landeninformatie waaruit blijkt dat deze praktijken nog wijdverbreid zijn in Guinee.

Inzake de zoon van verzoekster die buiten het huwelijk geboren is, verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad.

Inzake het feit dat verzoekster seropositief is verwijst ze naar informatie waaruit blijkt dat seropositieve mensen gediscrimineerd worden in Guinee. Verzoekster verwijst ook naar een arrest van de Raad en betreft dit op haar (psychologisch) profiel.

Verzoekster beroept zich verder op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en de principes van artikel 48/4, § 2, a) en b) inzake de subsidiaire bescherming.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Inzake het feit dat ze gedwongen werd om de broer van haar overleden echtgenoot te huwen binnen het leviraat bevestigt ze haar verklaringen, volgens dewelke haar kinderen de naam C. dragen, en haar huidig partner D. O. heet. Ze stelt dat ze “bewustzijn” problemen heeft, waardoor ze verward is. Dit wordt ook in het attest van de psycholoog bevestigd (zie in bijlage attest van Dr. A. Dewolf van 08/07/2019), waaruit blijkt dat ze aan zware angststoornissen lijdt, waardoor ze vaak verward is, wat ook uit de verslagen van haar persoonlijk onderhoud blijkt. Dr. Konopnicki benadrukt ook dat ze erg kwetsbaar is en met zelfmoordgedachten worstelt (zie in bijlage stuk 9). In het verslag van haar tweede persoonlijk onderhoud heeft de ‘protection agent’ genoteerd “Vz heeft het ogenschijnlijk moeilijk... zij staart voor zich” (CGVS 2 p. 9). De psychologische kwetsbaarheid van verzoekster wordt benadrukt.

Inzake haar echtgenoot laat verzoekster gelden: “Het wordt haar ook verweten dat ze eerst uitgelegd heeft dat haar echtgenoot in Mali Yimbéring geboren is, en later in het zuiden van Guinee. Verzoekster bevestigt dat hij in Guinee Forestière geboren is, maar weet niet exact waar. Ze is ook niet zeker van de leeftijd van haar echtgenoot, maar heeft tijdens een afspraak in onze kantoor uitgelegd dat de agent bij de DVZ insisterde dat ze ten minste een schatting geven zou van zijn leeftijd, en dat heeft ze gedaan. Ze weet niet eens hoe oud ze zelfs is (CGVS 1 p4). Ze heeft als schatting gegeven dat ze ongeveer 13 jaar oud was toen ze met hem trouwde, omdat haar borsten toen begonnen te groeien, wat duidelijk een teken is van het feit dat ze helemaal onopgeleid is, zoals ze verklaart heeft.

Verder verwijst haar de CGVS “weinig doorleefde verklaringen” omtrent de ziekte van haar echtgenoot. Het wordt haar verweten dat ze niet zeggen kon welke ziekte hij had, of zijn symptomen duidelijker te beschrijven. Dit toont duidelijk aan dat de PO geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoekster absoluut ongeletterd en onopgeleid is (CGVS 2 p8). Ze heeft een beperkt woordschat (ze verwacht zelfs de woorden nationaliteit en ethnïe- CGVS 2 p5-, en weet niet wat een overlijdensakte is - CGVS 2 p16-), en weet natuurlijk niet welke ziekte haar man had. Ze heeft duidelijk verklaart dat hij niet naar de aarts gegaan is, hou zou ze dan, als compleet onopgeleide vrouw, opgewassen op het platteland en nooit naar school gegaan, weten welke ziekte hij had? De verwachtingen van de CGVS zijn houden geen rekening met haar profiel.”.

Inzake de relatie van verzoekster met haar schoonfamilie stelt verzoekster: “Het wordt ten eerste aan verzoekster verweten dat ze uitgelegd heeft dat ze “daar niet kon blijven”, en dat haar schoonbroer O. haar hertrouwen wou binnen het kader van het leviraat.

Verzoekster ziet er geen tegenstrijdigheid in, sinds ze precies niet kon blijven omdat O. haar dwingen wou om met hem te trouwen, maar hij haar kinderen niet aanvaardde wou en ze als "bastarden" beschouwde.

De CGVS beweert dat sinds haar kinderen hun ouders kenden, hoewel hun vader (dus de echtgenoot van verzoekster) zelfs zijn moeder niet kende, de kinderen niet als "bastard" beschouwd worden. Echter bevestigt verzoekster haar verklaringen volgens de welke O. en de rest van haar schoonfamilie haar echtgenoot altijd anders beschouwden als zijn broers, wie hun vader en ook hun moeder kenden. Ze heeft ook gedetailleerd dat toen haar onkel haar uithuwde aan haar echtgenoot, ze een beetje geneert was, omdat het een schaamte is wanneer een persoon zijn twee ouders niet kent (CGVS 2 p 13). Ze heeft ook uitgelegd dat de broers van haar echtgenoot hem soms "bastard" noemden, en dat hij altijd zeer geneert was (CGVS 1 p16). Ze bevestigt ook dat O. haar kinderen uitscheldde en niet aannemen wou binnen het leviraat, omdat hij hun vader als bastard beschouwt.

De CGVS baseert zich op geen concreet element om te beweren dat de echtgenoot van verzoekster niet als bastard beschouwd werd, of ten minste minder aanvaard werd binnen zijn eigen familie.

Verder ment de CGVS dat verzoekster zich tegengesproken heeft betreffend de relatie tussen haar directe familie (haar echtgenoot en kinderen) en haar schoonfamilie, voor en na de dood van haar echtgenoot. Ze heeft uitgelegd dat ze alleen begroetingen uitwisselden, en de gewoonlijke hoffelijkheden tijdens familie ceremonies zoals dopen (CGVS 2 p 13), en dat ze tot de dood van haar man met hen sprak maar alleen voor formaliteiten. Zolang haar echtgenoot aan het leven was, hoewel hij als minder waardevol beschouwd was binnen zijn familie, heeft haar schoonfamilie haar geen problemen veroorzaakt. Echter, na zijn overlijden, zijn ze begonnen om haar problemen te veroorzaken. O. heeft haar en haar zoon geslagen, mishandelde haar kinderen regelmatig.

Het wordt ook aan verzoekster verweten dat ze eerst zei dat haar echtgenoot 4 halfbroers heeft, en daarna 5, en dat ze zich niet aan alle namen herinnert. Ze bevestigt dat hij 4 halfbroer had, en dat ze samen 5 waren. Ze noemde ze ook zelden met hun namen maar gebruikte het gewone woord voor "broer" in haar sprak, zoals traditie is in haar dorp.

Vervolgens bevestigt verzoekster dat ze over haar problemen met O. met de notabelen gesproken heeft, en ook met haar vriendin A..

Trouwens betoont de CGVS dat verzoekster zich vergist over wie de littekens op haar lichaam veroorzaakt heeft; ze verwijst eerst naar haar echtgenoot en kort daarna verbeterd ze zich zelfs en verwijst naar haar schoonbroer O.. Hij heeft haar met een brandende stok geslagen toen ze weigerde om met hem te trouwen (CGVS 1 p8).

Verder verwerpt de CGVS de door verzoekster neergelegde medisch attest mbt haar littekens, omdat het attest "geen uitsluitend over de omstandigheden" waarin verzoekster deze littekens gekregen heeft geeft.

We benadrukken dat de vele littekens -zoals beschreven op de medische attest-overeenstemmen met de verklaringen van mishandelingen van verzoekster.

[...].

Verzoekster verwijst naar rechtspraak inzake medische attesten.

"Vervolgens ment de CGVS dat het niet geloofwaardig is dat O. verzoekster nog steeds zoekt. Ze heeft uitgelegd dat O. naar haar dorp gekomen is op zoek naar haar, en dat hij haar vriendin A. bedreigt heeft en weet dat ze contact hadden. Ze vreest voor haar kinderen, en haar zus begeleidt en haalt ze elke dag op bij school, uit vrees dat O. hen iets aandoen zou.

Betreffend hoe ze naar Guinee terechtgekomen is, bevestigt verzoekster dat ze in Casamance in Senegal geboren is, maar dat ze als klein kind (ze herinnert zich dat haar kleine zus nog op de rug gedragen werd) naar Guinee gebracht werd door familie.

Wat haar Guineese document aangaat, bevestigt verzoekster dat haar echtgenoot het voor haar aanvraagde. De CGVS verwijst haar dat ze geen exacte zicht heeft over hoe oud ze toen was, of wanneer deze kaart aangevraagd werd. Hier opnieuw benadrukken we het profiel van verzoekster, als compleet onopgeleid vrouw die op het platteland opgegroeid is. Ze weet zelfs niet hoe oud ze is, het is dus met verrassend dat ze niet exact weet wanneer deze kaart aangevraagd werd. De verwachtingen van de CGVS zijn ongepast en onredelijk."

Inzake haar zoon A. stelt verzoekster: "Wat de naam van de vader van haar zoon A. betreft, verwijzen we naar de middelen supra en naar de psychologisch toestand en verwarring van verzoekster.

Ze weet ook niet welke documenten bij de gemeente nodig waren totdat haar partner hun zoon herkennen kan, omdat hij dit geregeld heeft. Hij moest vele verschillende documenten neerleggen en verzoekster heeft dit met gevolgd. Dit is begrijpelijk bijzonders aangezien haar psychologisch kwetsbaar toestand en het feit dat ze vaak verward is.

Verder verwijt haar de CGVS dat ze "helemaal geen idee heeft" over wat er met A. gebeuren zou als ze terugkeert naar Guinee, omdat ze steeds antwoord dat ze niet met hem terug kan, zonder dit probleem breed uit te leggen en in details te beschrijven wat met hem gebeuren zou kunnen. Hier opnieuw benadrukken we dat haar psychologisch toestand onvoldoend in rekening genomen werd tijdens haar gehoor. Uit het lezen van het verslag van haar tweede persoonlijk onderhoud, merkt men dat verzoekster zich niet uitdrukken kan, en geblokkeerd is in haar antwoord, die ze steeds herhaalt (ze kan niet met hem terug gaan omdat ze met haar vader met getrouwd is-CGRA 2 p29-): [...]

Verder ment de CGVS dat een "bastaardkind" niet specifiek geviseerd wordt, sinds de onkel van verzoeker haar uithuwde tot haar echtgenoot (zie zijn moeder niet kende). Verzoekster heeft uitgelegd dat haar onkel hem niet als bastard beschouwde sinds hij zijn vader kende. We verwijzen trouwens naar de middelen supra, zowel asl naar de arresten van uw Raad, waar duidelijk aangegeven wordt dat buiten het huwelijk geborene kinderen sterk gediscrimineerd worden in Guinee (p7)."

Wat betreft haar seropositiviteit stelt verzoekster: "Verzoekster bevestigt dat het als een grote schaamte beschouwt wordt om seropositief te zijn in Guinee, en dat ze absoluut uitgesloten zou zijn van sociale netwerken. Dit wordt in de objectieve informatie supra bevestigd, waarin benadrukt wordt dat seropositieve mensen sterk discrimineert worden. Ze zou alleen en zonder hulp niet terecht komen kunnen.

[...]

De CGVS verwijt haar ook dat ze zich niet op de internet geïnformeerd heeft over haar ziekte, en alleen haar informatie van haar doctoren in België gekregen heeft. Hier opnieuw miskent de CGVS op flagrante manier het profiel van verzoekster. Hoe zou ze zich op internet informeren kunnen, wanneer ze met eens lezen of schrijven kan? Ze heeft ook nooit een computer manipuleert. Dit grief is subjectief en moet verworpen worden."

Inzake haar vertrek uit Guinee voert verzoekster aan: "Verzoekster bevestigt dat ze met een vrachtwagen die hout ging halen Guinee verlaten heeft, en verklaart dat ze nooit in een vliegtuig gestapt is. Ze veronderstelt dateer missverstand met de tolk was bij de DVZ.

Wat de smokkelaar betreft, bekrachtigt verzoekster dat ze hen min of meer 8 miljoenen Guineese francs gegeven heeft. Ze legt uit dat ze hem met goed kende, maar weet dat alle hem T. noemden, daarom heeft ze eerst gezegd dat ze hem niet kende en daarna dat hij T. heet."

2.1.2. Verzoekster voegt landeninformatie toe bij het verzoekschrift, alsook een certificaat van een psycholoog en twee medische attesten.

Beoordeling

2.2.1. De door verzoekster aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.4. Verzoekster verwijst meermaals naar haar profiel van analfabete, niet-opgeleide vrouw ter verklaring van bepaalde vaststellingen in de bestreden beslissing (verzoekschrift, p. 17, 22, 24). Vooreerst merkt de Raad op dat de motivering in de bestreden beslissing als geheel dient te worden gelezen, en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Verzoekster toont voorts niet aan dat zij omwille van het gebrek aan opleiding dermate onderontwikkeld zou zijn of dat haar verstandelijke vermogens dermate zouden zijn aangetast dat zij niet bij machte mag worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen omtrent de kernaspecten van haar verzoek om internationale bescherming. Waar verzoekster haar profiel van niet-opgeleide en analfabete vrouw inroept ter verklaring voor de vaststellingen met betrekking tot de ziekte en het overlijden van haar echtgenoot, stelt de Raad vast dat het niet onredelijk is om van verzoekster te verwachten dat zij hieromtrent doorleefde verklaringen kan afleggen. Ook al kent ze de medische terminologie niet, toch zou ze in staat moeten zijn om te beschrijven welke symptomen zich manifesteerden tijdens de ziekte van haar echtgenoot, en om de evolutie te kunnen beschrijven van zijn ziekte aangezien dit behoort tot

de directe leefwereld van verzoekster, en een belangrijk moment vormt in haar vluchtrelaas. Het verweer dat het omwille van haar profiel onredelijk zou zijn om van verzoekster te verwachten hierover meer informatie te geven, wordt niet aangenomen door de Raad.

In zoverre verzoekster zich beroept op haar profiel van analfabete, niet-opgeleide vrouw om te vergoelijken dat ze niet op de hoogte is van de precieze geboorteplaats en leeftijd van haar echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat het essentiële persoonsgegevens van haar man betreffen zodat van verzoekster hieromtrent voldoende accurate verklaringen verwacht mogen worden.

Waar verzoekster ten slotte argumenteert dat er, gelet op haar analfabetisme, niet verwacht kan worden dat zij op internet opzoekingen verricht naar de situatie van personen met HIV in Guinee, moet worden benadrukt dat in de bestreden beslissing reeds werd opgemerkt dat verzoekster hiervoor bijvoorbeeld de hulp zou kunnen inroepen van haar partner in België, die op de hoogte is van haar ziekte. Verzoeksters analfabetisme kan dan ook niet volstaan ter verklaring van het gebrek aan initiatief om zich over deze problematiek te informeren.

2.2.5. Verzoekster roept voorts haar slechte psychologische toestand in ter verklaring van de vaststellingen inzake haar huwelijk, de vader van het kind dat ze in België kreeg en haar vrees voor haar zoon als buitenechtelijk kind bij terugkeer naar Guinee. Verzoekster legt een psychologisch attest (d.d. 08/07/2019) en twee medische attesten (d.d. 25/06/2019 en 08/07/2019) neer om haar psychologische problemen te staven.

Het medisch attest van 25 juni 2019 heeft betrekking heeft op de vereiste behandeling en opvolging van de zoon van verzoekster. Dit attest bevat evenwel geen informatie aangaande de door verzoekster ingeroepen psychologische problemen.

Het medisch attest van 8 juli 2019 van dokter Konopnicki gaat niet uit van een psychiater of psycholoog doch van een arts in de infectiologie. In het attest is er sprake van een trauma omwille van een gedwongen huwelijk met geweld dat de aanleiding was voor haar vlucht uit Guinée, gevolgd door herhaaldelijk seksueel geweld in Libië. Volgens het attest lijdt verzoekster aan slapeloosheid, hoofdpijnen, depressie en zelfmoordneigingen. Wat betreft de problemen die verzoekster zou hebben gekend voor haar aankomst in België, dient opgemerkt te worden dat nergens uit het attest blijkt waarop de arts zich baseert voor haar omschrijving ervan. In de mate dat dit gebaseerd is op de verklaringen van verzoekster, vormt dit attest geen objectief bewijs van verzoeksters voorgehouden relaas. Waar het attest psychologische problemen vermeldt, blijkt dat ook in deze het attest niet vermeldt op basis waarvan tot het bestaan van deze problemen besloten is. Evenmin blijkt uit het voormelde attest dat de vermelde problemen van dien aard zouden zijn dat verzoekster niet in staat is om op volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure.

Het psychologisch attest van 8 juli 2019 van A. Wolff stelt dat verzoekster in het verleden te maken kreeg met extreem geweld en trauma's omwille van het verbreken van de band met haar twee kinderen, waardoor verzoekster een ernstige angststoornis heeft. Voorts stelt het attest dat de seropositive status van verzoekster een impact heeft op haar psychisch functioneren, zowel affectief als cognitief. Verzoekster zou baat hebben bij een psychologische opvolging. Vooreerst merkt de Raad op dat de psycholoog zich baseert op de verklaringen van verzoekster om de context te schetsen die de aanleiding zou zijn voor haar psychologische problemen. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Het attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoekende partij zouden zijn ontstaan.

Tevens is het opmerkelijk dat het medisch attest van 8 juli 2019 van dokter Konopnicki uitgebreider is in haar vaststellingen over de psychologische toestand van verzoekster dan het psychologisch attest. Zo maakt het medisch attest melding van zelfmoordneigingen en depressie, terwijl het psychologisch attest daar niets over vermeldt. Er kan verwacht worden dat er in de attesten gelijkaardige bevindingen zouden staan over verzoeksters psychologische toestand. Waar het psychologisch attest melding maakt van cognitieve problemen, blijkt overigens dat het attest geen enkele informatie bevat over hoe men tot deze diagnose kwam, noch over de aard en ernst van de cognitieve problemen.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de door verzoekster neergelegde medische en psychologische attesten niet van dien aard zijn dat zij aantonen dat de cognitieve vermogens van verzoekster dermate zijn aangetast dat zij niet in staat kan worden geacht coherente consistente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen.

2.2.6. Voorts blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat noch tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, noch tijdens het tweede onderhoud door verzoekster of de advocaat die haar bijstond enig bezwaar werd geformuleerd tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin maakte één van beide er melding van dat van verzoekster tijdens dit persoonlijk onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Van enig psychisch trauma of van andere psychische problemen in hoofde van verzoekster maakten zij verder geen concrete melding. Wanneer verzoekster werd geconfronteerd met gedane vaststellingen, maakte ze louter melding van een “*bewustzijnsprobleem*” (zie CGVS 06/03/2019, p. 28), en dit pas aan het einde van haar tweede persoonlijk onderhoud. Er kan van verzoekster verwacht worden dat ze tijdens haar persoonlijke onderhouden melding had gemaakt van haar psychologische problemen, vermits uit het psychologisch attest van 8 juli 2019 blijkt dat verzoekster reeds sinds december 2017 op regelmatige basis psychologische consultaties had. Uit het geheel van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt voorts dat deze op normale wijze zijn verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekster stelt dat ze tijdens de persoonlijke onderhouden vaak weende en verward was, waarbij ze verwijst naar een bepaald moment tijdens het tweede persoonlijk onderhoud waarbij ze voor zich uit staarde (zie CGVS 06/03/2019, p. 9). Uit de persoonlijke onderhouden blijkt inderdaad dat verzoekster een aantal keer geëmotioneerd was (zie CGVS 31/01/2019, p. 6, 10, 22; CGVS 06/03/2019, p. 9, 15). Hieruit kan echter niet de gevolgtrekking worden gedaan dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Daarenboven brengt elk persoonlijk onderhoud stress en emoties met zich mee, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen.

2.2.7. Omwille van het voorgaande is de Raad van oordeel dat verzoekster er niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat, waar en op welke wijze de voorgehouden psychologische problemen haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze deze problemen van invloed zouden zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

2.2.8. Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties stelt de Raad vast dat dit essentiële elementen betreffen die raken aan de kern van haar relaas, zoals de naam van haar kinderen, haar echtgenoot, haar schoonfamilie, en haar huidige partner.

De bestreden motivering wordt dan ook niet dienstig weerlegd door de verwijzing naar de psychologische problemen en de Raad sluit zich aan bij de motivering die, op basis van verzoeksters verklaringen, terecht en pertinent stelt:

“Er wordt opgemerkt dat u uw huwelijk met uw eerste echtgenoot echter niet aannemelijk maakt zoals u dit schetst voor het CGVS. Immers, voor het CGVS verklaart u dat uw eerste echtgenoot H. C. heet, en dat jullie gezamenlijke kinderen S. en L. C. heten, zoals hun vader (notities CGVS 1, p. 12-13, 19), terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaart dat uw eerste echtgenoot de naam A. D. droeg, en uw kinderen D. L. en D. S. zijn (Verklaring DVZ, vraag 15, 16). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen aangaande uw eerste echtgenoot, verklaart u dat ze zich (bij de DVZ) vergist hebben, maar blijft u erbij dat u de naam H. C. genoemd heeft (notities CGVS 2, p. 30). Het is echter allerm minst aannemelijk dat men op DVZ een totaal andere naam zou begrepen hebben en zich in die mate zou 'vergist' hebben. U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent uw eerste echtgenoot, waardoor u uw huwelijk met deze man niet aannemelijk maakt. Het betreft hier immers de namen van de drie personen, uw overleden echtgenoot en uw kinderen, die een belangrijke, essentiële rol spelen in uw beweerde problemen in Guinée.

U slaagt er echter zelfs niet in eenduidige verklaringen af te leggen over hun namen.

*Evenmin slaagt u erin eenduidig te zijn over de naam van uw huidige partner. Immers, gevraagd naar de naam van uw huidige vriend – en vader van uw kind – verklaart u dat hij M. D. heet (notities CGVS 2, p. 28). Gevraagd of hij nog een andere naam heeft, verklaart u echter dat u zich vergist heeft en dat hij O. D. heet. Gevraagd hoe het komt dat u zich daarin vergist, antwoordt u kortweg dat u zich vergist heeft. Opgemerkt dat het de naam van uw vriend is en dat u zich daar toch niet in vergist, verklaart u nogmaals dat u zich vergist heeft, want u heeft een bewustzijnsprobleem. Het is echter allerm minst aannemelijk dat u zich eerst zou vergissen m.b.t. de naam van uw (overleden) echtgenoot en daarna nog eens van uw huidige vriend – en beweerde vader van uw zoon (notities CGVS 1, p. 2 + p. 20). **U maakt uw situatie van weduwe en moeder van een buitenechtelijk kind niet aannemelijk.***

Het is daarenboven niet ernstig om een dergelijke vergissing te wijten aan een bewustzijnsprobleem' (notities CGVS 2, p. 28), te meer daar u, noch uw raadsheer (notities CGVS 1, p. 24 + notities CGVS 2, p. 24), voor de DVZ (Verklaring DVZ, vraag 32), noch voor het CGVS enige psychologische problemen aanhalen.

Er zijn trouwens nog meer elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw situatie als weduwe en moeder van een buitenechtelijk kind, verder fundamenteel aantasten.

Zo verklaart u voor de DVZ dat u de leeftijd of geboortedatum van uw echtgenoot niet kent, terwijl u voor het CGVS verklaart dat hij bij zijn overlijden ongeveer 43 jaar was (notities CGVS 1, p. 14). Voor de DVZ verklaart u eveneens dat uw echtgenoot in **Mali Ynbérén** (Mali Yimbering) geboren was (Verklaring DVZ, vraag 15), het dorp waar u zelf sinds uw geboorte woonde (Verklaring DVZ, vraag 10). Voor het CGVS verklaart u echter dat hij in **een bos in het zuiden van Guinee** geboren is (notities CGVS 1, p. 14), maar dat u **niet weet in welk deel van Guinee** (notities CGVS 2, p.14)."

2.2.9. Verzoekster voert aan dat haar echtgenoot overleed en hieromtrent oordeelt de bestreden beslissing:

"Verder blijkt u weinig doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de ziekte en het overlijden van uw echtgenoot. Gevraagd hoe uw echtgenoot overleden is, verklaart u dat hij ziek werd en dat het alles bij elkaar een week geduurd heeft (notities CGVS 2, p. 15). Gevraagd wat hij dan had, kan u niet zeggen welke ziekte hij had. Gevraagd welke symptomen hij had, verklaart u "Ik kan zeggen, toen hij terugkwam, voelde hij zich niet goed." Aan de hand van enkele voorbeelden gevraagd wat hij dan had, verklaart u "Hij heeft mij **alleen gezegd dat hij ziek was**, dat hij zich niet goed voelde." Gevraagd wat u die week zelf gezien heeft, verklaart u niet te kunnen zeggen welke ziekte hij had, omdat hij u niet was komen zeggen wat hij had. Pas wanneer gevraagd wordt of u hem die week gezien heeft, verklaart u dat hij u gezegd heeft dat hij **overal pijn** had. Gevraagd om het verloop van zijn ziekte te beschrijven, verklaart u dat hij u **vaak zei dat hij overal pijn had. Gevraagd om de week voorgaand aan zijn overlijden te beschrijven, gaat u meteen over naar het moment van zijn overlijden.** Uw verklaringen omtrent de ziekte en het overlijden van uw echtgenoot, de man met wie u een goede relatie zou hebben gehad en die goed voor u zorgde, komen allerminst doorleefd over. Hierdoor maakt u het overlijden van uw echtgenoot in de door u geschetste omstandigheden niet aannemelijk."

De verwijzing naar verzoeksters ongeletterdheid kan niet aangenomen worden als nuttig verweer ten aanzien van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Aan verzoekster werd niet gevraagd om een medische diagnose te stellen doch wel om de symptomen te geven van de ziekte die zou hebben geleid tot het overlijden van haar echtgenoot. Zelfs van een ongeletterde vrouw kan verwacht worden dat ze ziektesymptomen kan beschrijven van een persoon die stervende zou zijn aangezien dit tot de directe persoonlijke ervaring hoort.

De bestreden motivering wordt bijgevolg niet dienstig weerlegd en door de Raad bijgetreden.

2.2.10. Verzoekster beroept zich op problemen met haar schoonfamilie. De bestreden beslissing stelt hierover:

"U legt eveneens tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af omtrent de relatie met uw schoonfamilie.

In dit verband kunnen vooreerst uw opmerkelijke verklaringen vermeld worden aan het begin van het eerste onderhoud bij het CGVS. U verklaarde er uitdrukkelijk dat de familie van uw (overleden) echtgenoot u na zijn overlijden **aan de deur wilde zetten, ze u en uw kinderen op straat wilden zetten** (notities CGVS 1, p. 3).

Ook later tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat uw schoonfamilie u had gezegd **dat u 'daar niet kon blijven wonen'** (notities CGVS 1, p.10) terwijl u verder tijdens uw opeenvolgende onderhouds beweert dat uw schoonbroer u, na het overlijden van zijn oudere broer **als zijn echtgenote wou** – zoals de traditie van het 'leviraat' bepaalt. Dat uw schoonbroer wel u in zijn gezin wou opnemen, maar niet uw kinderen, is – gezien de traditie van het leviraat – trouwens niet aannemelijk. Zoals ook blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw dossier, is het leviraat onder andere gelinkt aan de opvoeding en de sociale integratie van de kinderen (van de overledene) en dient de broer van de overledene zowel de weduwe als haar kinderen als de zijne te beschouwen. Ook dat uw kinderen als bastaarden beschouwd werden, is niet aannemelijk. Immers, zoals u verklaart, **was het uw man die niet wist wie zijn moeder was en dus de zogenaamde bastaard was.** Echter, hij werd opgenomen in de familie en zoals blijkt uit uw verklaringen woonde u met hem op het familie-erf en hadden jullie er bezittingen gekregen (notities CGVS 1, p. 3, 13, 14, 17). Uw man werd dus duidelijk als een volwaardig lid van de familie beschouwd, wat het niet aannemelijk maakt dat zijn kinderen plots wel als bastaarden zouden gezien worden.

Bovendien verklaart u aanvankelijk voor het CGVS dat u en uw echtgenoot met uw schoonfamilie spraken (notities CGVS 1, p. 6), maar dat de dingen veranderden na het overlijden van uw man en dat **ze niet meer met u spraken**. U verklaart verder dat u een **normaal leven leidde toen uw man nog leefde** (notities CGVS 2, p. 13), en dat het pas sinds u hier kwam (in België) het alleen maar lijden is – doelend op de stressvolle situatie waarin u zich momenteel bevindt. Later tijdens het tweede onderhoud herhaalt u dat het **lijden voor u en uw kinderen pas begon na het overlijden** van uw echtgenoot (notities CGVS 2, p. 15). Nog later tijdens uw laatste onderhoud voor het CGVS, verklaart u echter dat ze ook al **tijdens het leven van uw man zeiden dat ze (uw kinderen) geen kinderen van hen (uw schoonfamilie) waren** (notities CGVS 2, p. 18). U verklaart verder dat **hij (O.) altijd gezegd heeft dat uw kinderen bastaardkinderen zijn**, waarna u aangeeft dat uw kinderen allemaal naar binnen kwamen als hun oom eraan kwam. Daarenboven verklaart u de ene maal dat uw **schoonfamilie niet meer met u sprak na het overlijden** van uw echtgenoot (notities CGVS 1, p. 6), terwijl u op een ander moment verklaart dat **I., de broer van O. - en halfbroer van uw beweerdelijk overleden echtgenoot -, u vertelde dat u met O. diende te trouwen** (notities CGVS 2, p. 17), wat toch ook duidt op een gesprek tussen u en leden van uw schoonfamilie. U legt tegenstrijdige verklaringen af omtrent de relatie tussen uw gezin en uw schoonfamilie zowel voor als na het beweerdelijke overlijden van uw eerste echtgenoot, waardoor u het niet aannemelijk maakt dat u een slechte relatie had met uw schoonfamilie.

Hierbij wordt eveneens opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de halfbroers van uw eerste echtgenoot. U verklaart immers dat u na jullie huwelijk op het perceel van de vader van uw echtgenoot woonde (notities CGVS 1, p. 17), net zoals O.. U verklaart verder “Ze hadden allemaal hun huis”, waarbij u spreekt over de verschillende broers van uw echtgenoot. Gevraagd naar de verschillende broers en zussen van uw echtgenoot, verklaart u dat de halfbroers van uw echtgenoot O., I. (I.), Y. (Y.) en I. heten (notities CGVS 1, p. 18). Gevraagd of uw echtgenoot **4 halfbroers** had, antwoordt u bevestigend. Eerder verklaarde u echter dat de oudste broer van de familie **T. A.** heet (notities CGVS 1, p. 13).

Tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS verklaart u dat de grote broer Ismail u gezegd heeft dat u met O. moest trouwen (notities CGVS 2, p. 17). Gevraagd of dat de oudste broer is, noemt u de verschillende broers van O. op, nl. I., Y., I. en A.. Uit uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS, blijkt dat uw eerste echtgenoot **5 halfbroers** had. U legt tegenstrijdige verklaringen af over de (half)broers van uw echtgenoot. Dit tast verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan, te meer daar A., als oudste, voor u een aanspreekpunt zou kunnen geweest zijn om uw rechten als vrouw binnen de familie te vrijwaren en uw kinderen – die al dan niet uitgemaakt werden voor bastaardkinderen (zie supra) – te beschermen.”

De verwijzing naar haar verklaringen, het bevestigen van één versie en de vergoelijking van de situatie inzake de halfbroers, is evenmin nuttig ter weerlegging van de voormelde motivering. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij eensluidende verklaringen aflegt over de relatie met haar schoonfamilie gezien deze ook behoort tot haar directe leefomgeving. De voormelde motivering blijft aldus onverminderd overeind.

2.2.11. Inzake de oplossing die verzoekster zou hebben gezocht voor haar problemen, stelt de bestreden beslissing: “Verder verklaart u tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS dat u de **notabelen bent gaan zien om over de problemen met uw schoonfamilie raad te vragen** (notities CGVS 1, p. 19). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u echter dat u **alleen met twee oude vrouwen en met uw vriendin A. gesproken heeft over uw problemen, maar verklaart u niet met notabelen gesproken te hebben** (notities CGVS 2, p. 19). U legt tegenstrijdige verklaringen af over met wie u gesproken heeft over de problemen met uw schoonfamilie.”

Hieromtrent stelt de Raad vast dat de *post- factum* samenvoeging van haar versies in het verzoekschrift niet vermag de discrepanties in haar verklaringen op te heffen.

2.2.12. Verzoekster verwijst naar rechtspraak en medische attesten ter ondersteuning van haar relaas. De bestreden beslissing oordeelt inzake de bijgebrachte attesten als volgt: “U legt in dit verband een medisch attest (dd. 09/02/2017) voor waarbij de arts 6 littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u **verklaarde slagen (coups) te hebben gekregen**. De arts baseert zich hier dus duidelijk op uw verklaringen om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. **Het medisch attest vermeldt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen (wetenschappelijk) uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.**”

Het medische attest dat verzoekster bijbrengt noopt niet tot nader onderzoek, temeer gezien haar verklaringen ongeloofwaardig zijn (*supra*).

Daarnaast zijn de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het medisch attest correct. Verzoekster laat in het verzoekschrift na de motivering op dit punt aan de hand van concrete argumenten te betwisten. Zij beperkt zich tot het volharden dat het door haar neergelegde attest “welsprekend genoeg” is om haar verklaringen te bevestigen.

2.2.13. De bestreden beslissing oordeelt als volgt over de actualiteit van verzoeksters vrees, haar verblijf in Guinee en haar familie in Senegal:

“Verder maakt u het ook niet aannemelijk dat u anno 2019 nog gezocht wordt door uw schoonfamilie. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw schoonbroer O. naar het dorp van uw moeder (in Senegal) gegaan zou zijn om zich daar te informeren over uw aanwezigheid in dat dorp (notities CGVS 1, p. 7 + p. 16). Gevraagd wat uw moeder en uw zussen u vertellen wanneer u contact heeft met hen, legt u geen verklaringen af over O. of andere leden van uw schoonfamilie die nogmaals in het dorp van uw moeder geweest zijn (notities CGVS 1, p. 16 + notities CGVS 2, p. 10). Ook uw eigen kinderen vertelden u niets over de familie van hun – beweerdelijk - overleden vader (notities CGVS 1, p. 20), maar u vertelde dat ze u vragen naar uw gezondheid (notities CGVS 2, p. 10). U verklaart verder dat ze u niet gezegd hebben dat hij (O.) teruggekeerd is (notities CGVS 2, p. 20). Verder gevraagd of u nog iets gehoord heeft over uw schoonbroers, verklaart u niets gehoord te hebben, want u heeft niemand om u nieuws te geven (notities CGVS 1, p. 18). U heeft evenmin contacten met andere personen dan uw eigen familie in Guinee of Senegal (notities CGVS 1, p. 21 + notities CGVS 2, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw schoonfamilie nog naar u op zoek is, terwijl u zelfs de dag voor het tweede onderhoud nog met uw zus gesproken heeft (notities CGVS 2, p. 10).

Ook over hoe u in Guinée bent terechtgekomen, na geboren te zijn in Senegal waar uw ouders woonden en uw moeder nog woont, zijn uw verklaringen trouwens tegenstrijdig. Aanvankelijk verklaart u immers dat uw vader u en uw jongere broer naar het dorp van zijn moeder gebracht heeft, waar u door uw grootmoeder opgevoed werd (notities CGVS 1, p. 5). Later verklaart u echter dat u wel een zus had in het dorp waar u opgroeide (notities CGVS 2, p. 12), maar geen broer. Tijdens het tweede onderhoud verklaart u daarenboven dat uw grootvader langs moederskant u in Casamance kwam ophalen, waarna jullie samen met uw moeder naar Guinee gegaan zijn (notities CGVS 2, p. 4).

Ook uw verklaringen over uw Guineese documenten en uw contact met uw familie in Senegal laten te wensen over. Immers, gevraagd hoe oud u was toen uw echtgenoot voor u een identiteitskaart aanvraag, verklaart u “als ik me niet vergis, hebben ze op die kaart 25 jaar geschreven” (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 06/03/2019 (verder notities CGVS 2), p. 6). Aangezien u voor de DVZ (dd. 23/01/2017) verklaarde dat u 16 jaar geleden huwde (Verklaring DVZ, vraag 15), huwde u in het jaar 2001. Hoewel u verklaart zelf niet te weten wanneer u geboren bent of hoe oud u bent (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 31/01/2019 (verder notities CGVS 1), p. 4 + notities CGVS 2, p. 3), kan, gegeven uw verklaring dat u “misschien 13-14 jaar” was toen u trouwde (notities CGVS 1, p. 13), aangenomen worden dat u rond 1987 geboren bent, zoals ook blijkt uit uw verklaringen voor de DVZ (zie verklaring DVZ, vraag 4). Gevraagd of u 25 jaar was toen u de eerste keer een identiteitskaart kreeg, verklaart u “Dat was de eerste keer voor mij om een identiteitskaart te krijgen” (notities CGVS 2, p. 7). Afgaande op uw geboortjaar 1987, was u 25 jaar in 2012. U verklaart verder dat uw echtgenoot uw identiteitskaart heeft laten aanmaken zodat u uw ouders kon bezoeken die aan de grens van Guinee (in Senegal) bleven (notities CGVS 1, p. 9-10), u geeft eveneens aan dat u de identiteitskaart nodig had om uw moeder aan de grens te gaan bezoeken (notities CGVS 1, p. 16), waarbij u later aan de grens soms iets moest betalen omdat uw kaart niet meer geldig was. Verder verklaart u echter voor het CGVS dat u uw moeder al 8 jaar niet meer gezien heeft (notities CGVS 1, p. 16 + notities CGVS 2, p. 4). Afgaande op uw verklaringen heeft u uw moeder sinds het jaar 2011 niet meer gezien, het jaar voor uw echtgenoot nochtans uw eerste identiteitskaart liet aanmaken, net opdat u uw ouders zou kunnen bezoeken. Uw verklaringen aangaande uw identiteitskaart en het gebruik van deze kaart om de grens over te steken om uw familie in Senegal te bezoeken, zijn dus niet coherent.”

Wederom blijkt dat verzoekster zich bedient van een herhaling van haar verklaringen en haar profiel. Dit kan echter niet aangenomen worden als nuttig verweer ten aanzien van de correcte en feitelijke vaststellingen in de motivering die steun vinden in het administratief dossier.

2.2.14. Omwille van de voorgaande vaststellingen besluit de Raad dat verweerder inzake verzoeksters problemen met haar familie terecht tot de navolgende conclusie kwam: **“Gelet op het voorgaande biedt u geen duidelijk zicht op uw werkelijke achtergrond en uw reële situatie in uw land van herkomst.**

Uw verklaringen over de problemen die u zou gekend hebben in uw land van herkomst zijn allerminst consistent. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde problemen, noch aan uw beweerde profiel van alleenstaande weduwe met twee kinderen die zich in Senegal bevinden.

De verwijzing naar algemene landeninformatie over de Peul is bovendien evenmin dienstig als concrete weerlegging.

2.2.15. Verzoekster verwijst naar de vrees ingevolge de zoon A. die buiten het huwelijk geboren werd. Hieromtrent oordeelt de bestreden beslissing:

“U maakt het echter niet aannemelijk dat uw zoon A. D. buiten een huwelijk geboren is, aangezien u de commissaris-generaal geen duidelijk en consistent zicht geeft op uw persoonlijke situatie.

Zoals eerder besproken zijn uw verklaringen over uw huwelijk met H.C., dan wel A. D. niet eenduidig, noch het overlijden van uw beweerde eerste echtgenoot (zie supra). Daarenboven is het niet aannemelijk dat u zich zomaar zou vergissen in de naam van uw huidige partner en de vader van uw kind.

Het verwondert bovendien dat u helemaal geen idee heeft over de documenten die door de gemeente gevraagd worden aan uw partner opdat hij zijn zoon zou kunnen erkennen (notities CGVS 2, p. 29).

Verder is het niet aannemelijk dat u zich helemaal geen idee heeft gevormd van wat er met uw zoon zal gebeuren wanneer hij naar Guinee gaat. *Gevraagd wat u denkt dat er met uw zoontje zal gebeuren als hij terugkeert naar Guinee, verklaart u enkel dat u hem niet naar daar kan brengen (notities CGVS 2, p. 29). De vraag meermaals herhaald, verklaart u niet te kunnen zeggen wat er met hem daar kan gebeuren, maar kan u alleen zeggen dat u hem niet kan meenemen omdat jullie niet getrouwd zijn. Gevraagd waarom dat een probleem is, verklaart u dat ze over uw andere kinderen gezegd hebben dat ze bastaardkinderen zijn en dat ze dat ook over uw zoon zullen zeggen. Gevraagd wat er dan gebeurt met bastaardkinderen, herhaalt u wederom dat u niet met uw kind kan gaan, waarna u de vraag verder ontwijkt door te stellen dat de interviewer weet wat er met uw andere kinderen gebeurd is. Het gegeven dat u niet verder komt dan te stellen dat u uw zoon niet naar Guinee kan brengen omdat u niet getrouwd bent, tast de doorleefdheid van uw verklaringen nog verder aan, te meer daar uw andere kinderen reeds bastaardkinderen zouden genoemd zijn en problemen zouden gehad hebben met één van de halfbroers van uw beweerdelijk overleden echtgenoot (notities CGVS 1, p. 19). Er mag dus verwacht worden dat u beter zou kunnen toelichten hoe de situatie voor uw zoon zou zijn.*

Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat een bastaardkind specifiek gevisieerd of gediscrimineerd wordt. *Iedereen in het dorp, waaronder uw oom, wist immers dat uw echtgenoot geen moeder had (notities CGVS 2, p. 13), maar door zijn vader naar het dorp gebracht werd. U verklaart verder dat uw oom dat niet in beschouwing nam om u ten huwelijk weg te geven aan deze man. Gevraagd of dat voor hem geen probleem was, bevestigt u dat hij het niet als een probleem beschouwde. Verder blijkt ook niet uit beschikbare informatie dat kinderen die buiten het huwelijk geboren worden, sowieso gevisieerd of gediscrimineerd worden (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).*

U legt in kader van de huidige procedure diverse documenten neer m.b.t. de geboorte van uw zoon, zoals een attest voor het bekomen van een geboortepremie, een geboorteakte, een brief i.v.m. vaccinatie tegen kinderverlamming en een zwangerschapsboekje. U legt eveneens documenten neer die opgesteld werden door de DVZ, nl. het bewijs van aanmelding en de fiche screening instroom, bij de aangifte van uw zoon in het kader van uw huidig verzoek tot internationale bescherming. Deze documenten kunnen het voorgaande niet wijzigen, aangezien ze geen betrekking hebben op de door u aangehaalde mogelijke problemen in Guinee.”

Waar verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en ieder dossier wordt individueel beoordeeld. Evenmin kan verzoekster, omwille van de hogere vaststellingen, dienstig verwijzen naar haar psychologische toestand om de terechte vaststellingen in de beslissing te weerleggen.

2.2.16. Verzoekster voert aan dat ze seropositief is en verwijst naar landeninformatie.

Om te beoordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, maakte verzoekster doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen en zij brengt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift evenmin concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Guinee persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van discriminatie die het leven in haar land van herkomst ondraaglijk maakt.

Wat betreft het voormelde rapport van OSAR, stelt de Raad vast dat deze informatie in lijn ligt met de informatie die verweerder heeft gehanteerd, namelijk dat er in Guinee op regelmatige basis initiatieven genomen worden om zowel het stigma rond HIV en aids te verminderen en het medeleven en de steun voor seropositieve personen te doen toenemen, alsook om zorgverlening aan patiënten te verzekeren. Hoewel er in Guinée discriminatie ten aanzien van seropositieve personen kan zijn, moet verzoekster *in concreto* aantonen dat er in haar hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij zich in een dergelijke situatie bevindt.

De motivering inzake verzoeksters seropositiviteit en haar situatie blijft bijgevolg onverminderd overeind.

2.2.17. Voorgaande vaststellingen leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters aangevoerde vrees. Kritiek op het overtollig motief inzake haar vertrek uit Guinee vermag niet de teloorgegangene geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.18. Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.19. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Guinee zou hebben gekend. Inzake de voorgehouden discriminatie omwille van seropositiviteit geldt te dezen tevens hetgeen hieromtrent hoger werd vastgesteld.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen elementen aanbrengt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS